

— Мамо, щом щедро ни праща студа,
Защо не прати и малко джрва?...
— Заглушен от вятър, от сняг, от вода —
Не чува той, синко, наште слова...

— Мамичко, аз ще го викна при нас,
Да му разкажа за наште тегла.

— Мило, не ставай, че вихра завчас,
Виж, че те грабнал на свойте крила! —

— Аз ще му кажа: че бедни сме ний,
Вихре, смили се и дай ни огън!

— Мжлчи си, мило, мжлчи и спи,
Страшно беснее той на навън.

— Мамичко, нека той дойде при нас,
Нека ме вземе на свойте крила!

— Мжлчи, си мило, той пее с бяс,
Той не разбира от хорски тегла.

— Вече ме стиска вихра студен,
Мамо, как хубав, как нежен е той!... —

— Мило, не виждаш ли, че си до мен,
Аз те притискам, ангеле мой!... —

— Мамо... — И тихо затвори очи...

Млжкна... но вече не стана от сжн...

Майка му плаче, гласят й ечи —

Кобно му вихра приглася отвън...

Трайко Симеонов

